

NUMĂR GRILĂ: 3

Facultatea de Drept
SIMULARE EXAMEN DE LICENȚĂ - 25 mai 2026 - PROBA 1
"Cunoștințe fundamentale și de specialitate în științe juridice"

1. Cu privire la bunurile viitoare, Codul civil consacră regula potrivit căreia:

- a) Ele nu pot forma niciodată obiect al actului juridic civil;
- b) Pot forma obiect al actului doar dacă există material la momentul executării;
- c) Pot forma obiect al unui act juridic, cu excepția succesiunilor nedeschise și a altor cazuri prevăzute de lege.

2. Suspendarea prescripției are ca efect:

- a) ștergerea timpului scurs anterior;
- b) oprirea temporară a cursului, cu reluarea după încetarea cauzei;
- c) reluarea termenului integral.

3. Invocarea prescripției extinctive:

- a) poate fi făcută din oficiu de instanță;
- b) poate fi făcută numai de partea interesată;
- c) poate fi făcută de orice terț.

4. Violența ca viciu de consimțământ poate atrage anularea actului juridic atunci când:

- a) Amenințarea privește exclusiv patrimoniul unei persoane juridice;
- b) Temerea insuflată este de natură să determine încheierea actului;
- c) Autorul amenințării urmărește exclusiv obținerea unui avantaj patrimonial disproporționat.

5. Care situație produce întreruperea prescripției?:

- a) introducerea cererii de chemare în judecată;
- b) imposibilitatea temporară de exercitare a acțiunii;
- c) lipsa capacității de exercițiu a creditorului.

6. În cazul dolului prin reticență, anularea actului poate interveni atunci când:

- a) Orice tăcere a unei părți este asimilată manoperelor dolosive;
- b) Se ascunde ori nu se comunică împrejurarea pe care partea era obligată să o dezvăluie;
- c) Există exclusiv obligația morală de informare.

7. În materia leziunii, majorul poate invoca anulabilitatea actului numai:

- a) În contractele sinalagmatice cu titlu gratuit;
- b) Exclusiv în contractele aleatorii;
- c) În cazurile expres prevăzute de lege, dacă cealaltă parte a profitat de starea de nevoie, lipsa de experiență ori lipsa de cunoștințe.

8. Domeniul prescripției extinctive cuprinde:

- a) doar drepturile patrimoniale, fără excepție;
- b) numai drepturile de creanță;
- c) drepturile patrimoniale, cu excepțiile prevăzute expres de lege.

9. Diferența esențială dintre prescripție extintivă și decădere este că:

- a) decăderea poate fi suspendată, prescripția nu;
- b) prescripția afectează dreptul la acțiune, iar decăderea dreptul subiectiv însuși;
- c) prescripția operează de drept, decăderea numai la cerere.

10. În privința formei ad validitatem, sancțiunea nerespectării formei cerute de lege este:

- a) Inopozabilitatea față de terți;
- b) Rezoluțiunea contractului;
- c) Nulitatea absolută a actului juridic.

11. Prescripția începe să curgă, ca regulă, de la data la care:

- a) dreptul subiectiv s-a născut;
- b) creditorul a cunoscut prejudiciul;
- c) titularul dreptului putea să ceară executarea obligației.

12. Renunțarea la prescripție:

- a) este valabilă și înainte de împlinirea termenului;
- b) este posibilă numai după împlinirea prescripției;
- c) produce efecte doar pentru viitor.

13. În ipoteza unui act juridic încheiat de un minor lipsit de capacitate de exercițiu, fără reprezentare legală, sancțiunea incidentă este:

- a) Inopozabilitatea față de reprezentantul legal;
- b) Nulitatea relativă, instituită pentru protecția incapabilului;
- c) Nulitatea absolută pentru lipsa consimțământului.

14. În materia aplicării în timp a legii civile, dacă un act juridic a fost încheiat sub imperiul legii vechi, iar efectele sale viitoare se produc după intrarea în vigoare a legii noi, regula aplicabilă este:

- a) Legea nouă se aplică tuturor efectelor viitoare ale actului, indiferent de natura lor;
- b) Actul juridic rămâne supus legii în vigoare la data încheierii sale, inclusiv în privința efectelor viitoare, dacă legea nouă nu dispune altfel;
- c) Legea nouă se aplică exclusiv efectelor neexecutate la momentul intrării sale în vigoare.

15. În caz de tulburare ori deposedare pașnică, acțiunea posesorie poate fi:

- a) exercitată și de către detentorul precar;
- b) introdusă de către cel ce exercită o posesie viciată, indiferent de durata posesiei sale;
- c) introdusă numai împotriva proprietarului, în toate cazurile.

16. Posesia exercitată asupra unui bun imobil prin intermediul unei alte persoane:

- a) duce, în toate cazurile, la dobândirea fructelor de către posesor;
- b) poate duce la dobândirea dreptului de proprietate de către posesor;
- c) nu poate fi apărată prin acțiunea posesorie în complângere.

17. În cazul proprietății comune pe cote-părți obișnuită sau temporară:

- a) fiecare coproprietar poate sta singur în justiție în orice acțiune privitoare la coproprietate;
- b) actele de administrare cu privire la bunul comun pot fi efectuate fără acordul coproprietarului căruia i s-ar impune, prin respectivele acte, o sarcină excesivă prin raportare la cota sa parte;
- c) fructele bunului comun se cuvin coproprietarului care a suportat singur cheltuielile producerii sau culegerii fructelor.

18. În materia servituților convenționale:

- a) în lipsă de prevedere contrară, proprietarul fondului aservit este ținut să ia toate măsurile și să suporte toate cheltuielile pentru conservarea servituții;
- b) proprietarul fondului aservit nu va putea strămuta exercitarea servituții într-un alt loc, fără un motiv legitim și serios ori cu agravarea exercitării dreptului pentru proprietarul fondului dominant;
- c) în cazul în care cheltuielile pentru întreținerea și conservarea servituții revin proprietarului fondului aservit, acesta nu se va putea exonera de plata lor, renunțând la dreptul de proprietate asupra părții din fondul aservit necesară exercitării servituții în favoarea proprietarului fondului dominant.

19. Lipsa discernământului:

- a) provocată de autorul prejudiciului prin consumul de alcool, îl exonerează pe acesta de răspundere;
- b) trebuie dovedită, pentru a obține anularea unui contract încheiat de o persoană pusă ulterior sub interdicție, inclusiv în situația în care, la momentul încheierii actului, cauzele punerii sub interdicție existau și erau îndeobște cunoscute;
- c) nu îl scutește pe autorul prejudiciului de plata unei indemnizații către victimă, dacă nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea îndatorirea de a-l supraveghea.

20. Dacă, în urma negocierilor, părțile au convenit să supună contractul ce urmează a fi încheiat între ele unei anumite forme pe care legea nu o solicită pentru validitatea acestuia, nerespectarea acestei forme:

- a) va atrage nulitatea absolută a contractului;
- b) nu va avea nici o înrâurire asupra valabilității contractului;
- c) va fi sancționată cu anulabilitatea contractului.

21. Dreptul de uzufruct:

- a) ca regulă, poate fi cesionat de către uzufructuar unei alte persoane doar cu acordul nudului proprietar, dispozițiile în materie de carte funciară fiind aplicabile;
- b) poate avea caracter viager doar atunci când este constituit în favoarea unei persoane fizice;
- c) este protejat de o acțiune confesorie imprescriptibilă, asemeni dreptului de superficie.

22. Cât privește capacitatea juridică a geratului, el trebuie să aibă:

- a) capacitate deplină de exercițiu;
- b) capacitatea de a încheia actele juridice ce se încheie pentru el;
- c) nu există nici o cerință de capacitate în privința sa.

23. Sunt efecte specifice ale neexecutării contractelor sinalagmatice:

- a) nulitatea absolută și inopozabilitatea;
- b) excepția de neexecutare a contractului, rezoluțiunea (rezilierea) și riscul contractului;
- c) caducitatea și nulitatea relativă.

24. Între A și B, s-a încheiat, la data de 15 ianuarie 2019, un contract de vânzare a unui apartament, cu plata prețului la 6 luni de la data vânzării. La scadență, B nu a achitat prețul, promițându-i lui A că o va face în cel mai scurt timp posibil. La data de 10 ianuarie 2022, B îi vinde la rândul său lui A un alt imobil, cu plata prețului la 6 luni de la data vânzării. La aproximativ un an de la împlinirea acestui termen, B îl acționează în judecată pe A solicitându-i plata prețului imobilului vândut, al cărui quantum era egal cu cel al prețului apartamentului pe care B l-a cumpărat de la A.:

- a) A îi poate opune lui B stingerea datoriei sale prin compensație;
- b) A nu îi poate opune lui B stingerea datoriei sale prin compensație;
- c) dacă A îi plătește lui B, în cursul procesului, prețul datorat, ulterior, el va putea să îl urmărească, cu succes, pe B pentru prețul pe care acesta i-l datorează, chiar dacă acesta din urmă va invoca prescripția extintivă.

25. X și Y sunt coproprietari asupra unui teren, deținând cote-părți egale din dreptul de proprietate. Y a vândut întregul teren către T, fără a avea acordul lui X. În urma vânzării, T a intrat în posesia terenului. În această situație:

- a) X este îndreptățit să formuleze acțiune în declararea nulității contractului din Y și T;
- b) X este îndreptățit să formuleze acțiune posesorie împotriva lui T;
- c) X nu are deschisă acțiune prin care să pretindă despăgubiri de la Y pentru prejudiciul cauzat prin încheierea vânzării.

26. Executarea unei obligații constând în plata unei sume de bani:

- a) potrivit normelor supletive ale Codului civil, se face la domiciliul debitorului de la data plății;
- b) în cazul prestațiilor divizibile, poate fi realizată și prin plăți parțiale, pe care creditorul nu le poate refuza;
- c) dacă se face cu întârziere, naște în sarcina debitorului obligația accesorie de a-i plăti creditorului dobânzi penalizatoare calculate de la scadență.

27. Defunctul D are doi fii, C1 și C2, dintre care C2 acceptă moștenirea, iar C1 moare fără să își fi exercitat dreptul de opțiune succesorală. C1 are soție supraviețuitoare și doi copii, toți declarând că renunță la moștenirea lui D. Moștenirea acestuia va reveni lui:

- a) C1 în cotă de 1/2 și clasei subsecvente în cotă de 1/2;
- b) C2, în mod exclusiv;
- c) C2 și moștenitorilor lui C1, adică soției supraviețuitoare și celor doi copii care vin la moștenire prin reprezentare;

28. Dreptul de opțiune succesorală retransmis poate fi exercitat:

- a) în termenul de opțiune aplicabil moștenirii celui dintâi defunct;
- b) în termenul de opțiune aplicabil celui de al doilea decedat, de către toți moștenitorii celui dintâi defunct;
- c) de către moștenitorii celui de al doilea decedat, în termenul de opțiune aplicabil autorului lor.

29. Reciprocitatea vocației succesurale este un principiu specific:

- a) vocației legale la moștenire;
- b) vocației legale concrete la moștenire;
- c) ambelor devoluțiuni ale moștenirii.

30. Contractul încheiat de persoana care acționează în calitate de reprezentant, însă fără a avea împuternicire sau cu depășirea puterilor conferite:

- a) nu produce efecte între reprezentat și tert;
- b) nu produce niciodată efecte între reprezentant și tert;
- c) nu poate produce efecte.

31. Renunțătorul:

- a) poate fi reprezentat;
- b) poate fi reprezentat doar dacă este comorient cu defunctul;
- c) nu poate fi reprezentat.

32. Regula conform căreia, obligația de întreținere (în contractul omonim) este indivizibilă atât în privința creditorilor, cât și în privința debitorilor,:

- a) este una dispozitivă;
- b) este imperativă în privința creditorilor;
- c) este imperativă în privința debitorilor.

33. Pot face obiectul locațiunii:

- a) numai bunurile mobile;
- b) numai bunurile imobile;
- c) utilaje agricole.

34. Defunctul, căsătorit și fără descendenți, își dezmoștenește părinții în mod expres. Ce cotă va moșteni soțul supraviețuitor dacă părinții își cer rezerva și vine în concurs și cu nepoții de frate?:

- a) 1/4 din masa succesorală;
- b) 1/4 din masa succesorală;
- c) 1/3 din masa succesorală.

35. Împrumutătorul este ținut, după regulile aplicabile comodantului, să repare prejudiciul cauzat de viciile bunului împrumutat:

- a) în toate ipotezele;
- b) numai în cazul împrumutului cu titlu gratuit;
- c) niciodată.

36. Ca urmare a revocării pe cale pauliană a renunțării:

- a) rezultă o confuziune a patrimoniului moștenirii cu cel al succesibilului, astfel încât creditorii care au acționat paulian să poată intra în concurs cu creditorii moștenirii;
- b) toți creditorii renunțătorului vor beneficia de revocare;
- c) rezultă o transmisiune patrimonială în măsura necesară plății creditorului care a acționat.

37. Comodatarul nu poate invoca dreptul de retenție pentru obligațiile ce s-ar naște în sarcina comodantului:

- a) decât în cadrul răspunderi comodantului împotriva viciilor;
- b) decât dacă comodantul îi stânjenește folosința;
- c) în niciun caz.

38. În cazul în care diferența dintre prețul răscumpărării și prețul plătit pentru vânzarea cu opțiune de răscumpărare depășește nivelul maxim stabilit de lege pentru dobânzi:

- a) intervine nulitatea absolută a contractului;
- b) intervine nulitatea relativă a obligației de plată a dobânzilor, în totalitate;
- c) prețul răscumpărării va fi redus la prețul plătit pentru vânzare.

39. Până la închiderea dezbaterilor în fond, în fața primei instanțe:

- a) poate fi formulată o cerere de intervenție principală, fără a fi necesar acordul expres al părților;
- b) poate fi invocată din oficiu excepția necompetenței materiale;
- c) poate fi formulată o cerere de chemare în judecată a altei persoane de către reclamant sau intervenientul principal.

40. Intervine o nulitate necondiționată de existența unei vătămări:

- a) în cazul în care reclamantul nu a fost legal citat pentru primul termen de judecată, însă este prezent la acest termen și nu solicită amânarea judecării;
- b) în cazul în care sunt efectuate acte de procedură de către o persoană lipsită de capacitate procesuală de exercițiu, fără a fi reprezentată de reprezentantul legal;
- c) dacă, având în vedere natura drepturilor deduse judecării, instanța de judecată pune în dezbaterile contradictorie a părților recalificarea actelor și faptelor deduse judecării, deși părțile, prin acordul lor de voință, au stabilit o calificare.

41. În cazul în care pe parcursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular:

- a) succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință de existența procesului sau poate să fie introdus în cauză, la cerere sau din oficiu;
- b) succesorul cu titlu particular va fi introdus în cauză din oficiu, iar înstrăinătorul dreptului litigios va fi scos din proces, în toate cazurile;
- c) succesorul cu titlu particular va fi introdus în cauză, la cerere sau din oficiu, și va lua procedura în starea în care se află la momentul la care a intervenit sau a fost introdus în cauză, putând solicita readministrarea probelor care au fost administrate până la acel moment.

42. Ca regulă generală, intervine sancțiunea decăderii:

- a) în cazul în care partea care s-a obligat să asigure la termen prezența martorului nu o face, din motive imputabile;
- b) în cazul în care reclamantul mărește quantumul pretențiilor deduse judecării, la al doilea termen la care părțile sunt legal citate, fără a exista acordul expres al pârâtului;
- c) în cazul în care pârâtul nu invocă prin întâmpinare excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, pe motiv că reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii procedurii prelabile, dacă legea prevede în mod expres o astfel de procedură.

43. Instanța poate să dispună din oficiu și motivat:

- a) suspendarea executării provizorii a hotărârii primei instanțe, până la soluționarea apelului formulat împotriva acesteia;
- b) reducerea părții din cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților, atunci când acesta este vădit disproporționat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei;
- c) amânarea judecării, ori de câte ori constantă că partea care nu răspunde la strigarea pricinii nu a fost legal citată și nici nu avea termen în cunoștință, numai dacă partea respectivă nu a solicitat judecata în lipsă.

44. Citarea părților este obligatorie:

- a) în cazul reluării judecării după ce aceasta a fost suspendată ca urmare a formulării unei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene;
- b) în vederea administrării probei cu interogatoriu, în toate cazurile în care părțile persoane fizice urmează să răspundă personal la întrebările interogatoriului;
- c) în cazul în care instanța dispune repunerea cauzei pe rol, numai dacă aceasta apreciază că este necesar ca părțile să dea anumite lămuriri cu privire la cauza care se judecă.

45. Nu intervine o sancțiune procedurală:

- a) în cazul în care hotărârea este pronunțată mai înainte de data fixată ca urmare a amânării pronunțării;
- b) în cazul în care cererea de completare a hotărârii este soluționată în camera de consiliu, fără citarea părților;
- c) în cazul în care partea legal citată nu se prezintă la termenul fixat de instanță ca urmare a repunerii pe rol, în vederea soluționării cauzei în fața unui complet de divergență.

46. Cu privire la administrarea probelor în procesul civil:

- a) în cazul în care pricina are caracter urgent, instanța poate dispune aducerea cu mandat a pârâtului la primul termen de judecată, în vederea administrării probei cu interogatoriul acestuia, sub rezerva discutării admisibilității probei la termen;
- b) când proba cu martori a fost încuviințată pe parcursul cercetării procesului, pentru că necesitatea acesteia a reieșit din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea, dovada contrară trebuie cerută, sub sancțiunea decăderii, cel târziu la următorul termen de judecată, indiferent dacă partea potrivită erau sau nu de față la momentul încuviințării probei;
- c) persoana care beneficiază de consiliere judiciară poate fi ascultată ca martor, însă instanța va ține seama, la aprecierea depoziției sale, de situația ei specială.

47. Se poate formula apel (în condițiile unui litigiu soluționat potrivit regulilor de drept comun):

- a) împotriva hotărârii prin care prima instanță constată perimarea cererii de chemare în judecată;
- b) împotriva încheierii prin care instanța a respins, fără a se pronunța pe fond, cererea de chemare în judecată, pe motiv că niciuna dintre părți nu a solicitat introducerea în cauză a terțului, în cazul în care, în materie contencioasă, judecătorul a pus în discuția părților necesitatea intruderii în cauză a terțului respectiv, apreciind că raportul juridic dedus judecării o impune, iar pricina nu poate fi soluționată fără participarea acestuia;
- c) împotriva hotărârii prin care prima instanță a luat act de renunțarea la judecată.

48. Poate fi invocată/formulată în fața instanței de apel:

- a) excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești, numai dacă a fost invocată în fața primei instanțe, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii;
- b) atât excepția de litispendență, cât și excepția de conexitate, chiar dacă nu au fost invocate în fața primei instanțe;
- c) o cerere de intervenție voluntară accesorie, chiar dacă nu există acordul părților.

49. Este definitivă:

- a) încheierea prin care este respinsă cererea de recuzare, dacă hotărârea prin care se dezinvestește instanța este, potrivit legii, definitivă;
- b) încheierea prin care este respinsă, ca inadmisibilă, o cerere de intervenție voluntară principală, indiferent dacă aceasta a fost formulată în primă instanță sau în apel;
- c) hotărârea prin care se soluționează conflictele de competență, indiferent dacă respectivul conflict este negativ sau pozitiv.

50. În cazul declinării competenței:

- a) hotărârea prin care se dispune declinarea competenței către un organ fără atribuții jurisdicționale nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată organului fără activitate jurisdicțională competent;
- b) în cazul declinării competenței către o altă instanță judecătorească, aceasta din urmă poate invoca necompetența, cu excepția cazului în care hotărârea de declinare este pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție;
- c) hotărârea de declinare este supusă numai recursului la instanța superioară, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care nu este supusă niciunei căi de atac.

51. Actele de clemență, atunci când îmbracă următoarele forme:

- a) amnistia proprie și grațierea individuală se acordă de către puterea legiuitoare;
- b) amnistia improprie și grațierea individuală se acordă prin decret prezidențial;
- c) amnistia (proprie sau improprie) și grațierea colectivă se acordă de către puterea legiuitoare.

52. În Partea generală a Codului penal român este reglementată:

- a) prezumția absolută de cunoaștere a legii penale;
- b) prezumția relativă de apărare legitimă;
- c) prezumția relativă de nevinovăție.

53. Executarea pedepsei complementare a:

- a) degradării militare - începe de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii;
- b) interzicerii exercitării unor drepturi - începe de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;
- c) confiscării extinse - începe de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare (cu executare sau prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere).

54. Pe calea jurisprudenței relevante/obligatorii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că:

- a) dacă se dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea, pentru alte motive decât săvârșirea unei noi infracțiuni, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data revocării sau înlocuirii se va executa după executarea pedepsei închisorii;
- b) în materia tratamentului penal al concursului de infracțiuni, aplicarea pedepsei accesorii presupune stabilirea acesteia mai întâi pe lângă pedeapsa principală inițială și, apoi, pe lângă pedeapsa principală rezultantă;
- c) în caz de pluralitate de infracțiuni (concurs de infracțiuni sau pluralitate intermediară), dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică cea mai grea dintre acestea.

55. În Partea generală a Codului penal român sunt prevăzute expres:

- a) definițiile, formele, efectele și limitele efectelor pe care le prezintă actele de clemență (amnistia și grațierea);
- b) atât ipoteza de înlocuire obligatorie a pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, cât și cea a înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa prestării unei munci neremunerate în folosul comunității;
- c) împrejurările cu titlu de circumstanțe generale agravante legale, inclusiv efectele atrase în cazul coexistenței/reținerii mai multor astfel de împrejurări.

56. Nu este adevărat că:

- a) atunci când o infracțiune de durată (continuă, continuată sau de obicei) a început să fie săvârșită mai înainte de împlinirea vârstei de 18 ani, prelungindu-se și după împlinirea acestei vârste, infractorul va răspunde penal ca minor;
- b) participarea la comiterea aceleiași infracțiuni (intenționate), atât prin activitate specifică instigării, cât și prin una proprie complicității, va atrage răspunderea penală și sancționarea ca instigator (cu absorbția complicității);
- c) trăsăturile esențiale (comune sau generale) ale infracțiunii trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, lipsa oricăreia dintre acestea excluzând configurarea unei fapte penale, ca temei al generării răspunderii penale.

57. În Partea generală a Codului penal român sunt prevăzute expres:

- a) definiția și tratamentul penal (pedeapsa) pentru infracțiunea continuă și infracțiunea continuată;
- b) definițiile participanților la săvârșirea unei infracțiuni, în calitate de autor, coautor, instigator și complice;
- c) definiția generală a infracțiunii și înțelesul expresiei săvârșirea unei infracțiuni (sau comiterea unei infracțiuni).

58. Este adevărat că:

- a) este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârșită de persoana aflată în stare de legitimă apărare, care a depășit, din cauza tulburării sau temerii, limitele unei apărări proporționale cu gravitatea atacului;
- b) nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârșită ca urmare a necunoașterii sau cunoașterii greșite a caracterului ilicit al acesteia din cauza unei împrejurări care nu putea fi în niciun fel evitată;
- c) este justificată fapta penală săvârșită având consimțământul victimei infracțiunii, dacă aceasta putea să dispună în mod legal de valoarea socială lezată sau pusă în pericol.

59. Este adevărat că:

- a) remediul procesual al anulării renunțării la aplicarea pedepsei / amânării aplicării pedepsei / condamnării cu suspendare a executării pedepsei sub supraveghere prezintă un caracter obligatoriu;
- b) pe durata termenului de supraveghere, persoana față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei / amânarea aplicării pedepsei / condamnarea cu suspendare sub supraveghere a executării pedepsei trebuie să nu comită din nou o infracțiune;
- c) renunțarea la stabilirea pedepsei, amânarea stabilirii pedepsei și condamnarea cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei stabilite sunt mijloace de individualizare a răspunderii penale a infractorilor majori.

60. Este profund incorectă următoarea afirmație:

- a) când pentru o infracțiune săvârșită de către un infractor major, legea prevede pedepse principale alternative, se ține seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei și pentru alegerea uneia dintre ele;
- b) dacă la data pronunțării hotărârii de condamnare inculpatul a împlinit vârsta de 65 de ani, în locul detențiunii pe viață i se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani și pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă;
- c) în cazul amânării aplicării pedepsei, durata termenului de supraveghere a condamnatului este cuprinsă între 2 și 4 ani, fără a putea fi însă mai mică decât durata pedepsei închisorii / amenzii stabilite pe caz concret.

61. Se pune semn de egalitate între:

- a) infracțiune putativă și aberratio delicti – formă a infracțiunii deviate;
- b) culpă cu prevedere și culpă simplă – modalitate normativă a culpei penale;
- c) imputabilitate și reproșabilitate – trăsătură esențială a infracțiunii.

62. Produc efecte in personam:

- a) minoritatea făptuitorului, iresponsabilitatea și intoxicația involuntară și completă – cauze generale de neimputabilitate (cauze de excludere a responsabilității persoanei);
- b) desistarea, împiedicarea producerii rezultatului și împiedicarea săvârșirii infracțiunii – cauze generale de nepedepsire a participantului la comiterea unei infracțiuni tentate;
- c) legitima apărare, starea de necesitate și exercitarea unui drept / îndeplinirea unei obligații – cauze generale justificative.

63. În doctrina penală a fost formulată următoarea teorie ce servește delimitării actelor preparatorii de cele de executare:

- a) teoria ubicuității;
- b) teoria echivalenței condițiilor;
- c) teoria univocității.

64. Nu este adevărat că:

- a) circumstanțele generale atenuante sunt legale și judiciare, iar circumstanțele generale agravante sunt, în mod exclusiv, legale;
- b) atunci când în cazul aceleiași infracțiuni sunt incidente mai multe cauze (=stări) de agravare a pedepsei, majorarea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul acestora;
- c) împrejurările reglementate cu titlu de circumstanțe generale atenuante sau agravante nu reprezintă criterii generale de individualizare a pedepsei.

65. Spre deosebire de:

- a) pedeapsa amenzii care, în condițiile prevăzute de lege, poate însoți pedeapsa închisorii (potrivit sistemului cumulului aritmetic facultativ de pedeapsă), amenda care însoțește pedeapsa detențiunii pe viață este o ipoteză obligatorie;
- b) începerea executării pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, pedeapsa accesorie se execută după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei pecuniare;
- c) imposibilitatea pronunțării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, dacă pedeapsa aplicată prin hotărârea de condamnare este numai amenda, atunci când pedeapsa amenzii se adaugă pedepsei închisorii, amenda penală se execută, chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.

66. Se pune semn de egalitate între:

- a) individualizare judiciară a pedepsei și individualizare judecătorească a pedepsei;
- b) caz special de reducere a pedepsei și formă/variantă atenuată a infracțiunii;
- c) neaplicarea detențiunii pe viață și înlocuirea detențiunii pe viață.

67. Forma de vinovăție a intenției depășite:

- a) spre deosebire de cea a intenției (directe sau indirecte), nu beneficiază de reglementare expresă în Partea generală a Codului penal;
- b) poate ilustra elementul subiectiv al unei infracțiuni simple, instantanee – formă de manifestare a unității naturale infracționale;
- c) există atunci când fapta constând într-o acțiune sau inacțiune intenționată (caracterizată prin intenție directă) produce un rezultat mai grav, care se datorează intenției indirecte a făptuitorului.

68. Sub aspectul naturii juridice:

- a) dezincriminarea unei fapte reprezintă o cauză de atipicitate;
- b) tentativa neidonee (nepedepsibilă) este o cauză de impunitate a autorului faptei;
- c) infracțiunea de simplă repetare constituie o formă particulară a infracțiunii continuate.

69. Este o normă de incriminare în care se prevede expres că, în anumite împrejurări, urmează a se aplica regulile privind concursul de infracțiuni:

- a) vătămarea corporală din culpă (art. 196 C. pen.) – comisă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere sau de desfășurare a unei anumite activități;
- b) lovirea sau alte violențe (art. 193 C. pen.) – comisă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere sau de desfășurare a unei anumite activități;
- c) hărțuirea (art. 208 C. pen.) – dacă mijlocul prin care victima este hărțuită are valoare infracțională intrinsecă.

70. De lege lata, reprezintă incriminări pluriofensive care au drept obiect juridic secundar integritatea corporală și sănătatea persoanei:

- a) vătămarea corporală;
- b) violul – în forma / varianta agravată a violului care a avut ca urmare vătămarea corporală;
- c) lipsirea de libertate în mod ilegal – în forma / varianta agravată a lipirii de libertate care a avut ca urmare vătămarea corporală.

71. În jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a decis că:

- a) fapta unei persoane audiate ca martor de a face afirmații mincinoase sau de a nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebată întrunește numai elementele de tipicitate ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal;
- b) participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor, în cauza disjunctă, poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzute de art. 273 din Codul penal;
- c) autorul mărturiei mincinoase nu se pedepsește dacă își retrage mărturia, în cauzele penale înainte de reținere, arestare sau de punerea în mișcare a acțiunii penale ori în alte cauze înainte de a se fi pronunțat o hotărâre sau de a se fi dat o altă soluție, ca urmare a mărturiei mincinoase.

72. Se reglementează o cauză specială de excludere a infracțiunii (a caracterului penal al faptei) în cazul normei de incriminare a:

- a) inducerii în eroare a organelor judiciare;
- b) favorizării făptuitorului;
- c) violării secretului corespondenței.

73. Sunt infracțiuni în cazul cărora legea permite să opereze împăcarea între subiectul activ și persoana vătămată:

- a) însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor, precum și amenințarea;
- b) înșelăciunea, precum și furtul (forma tip);
- c) distrugerea (forma de bază), precum și înșelăciunea privind asigurările.

74. Sunt infracțiuni a căror latură subiectivă se caracterizează prin intenție depășită / și prin intenție depășită:

- a) agresiunea sexuală – în forma / varianta agravată care a avut ca urmare moartea victimei (art. 219 alin. 3 C. pen.);
- b) violul – în forma / varianta agravată a săvârșirii faptei asupra unei femei pe care făptuitorul o știe a fi gravidă [art. 218 alin. 32 lit. b) C. pen.];
- c) violarea vieții private – forma tip (art. 226 alin. 1 C. pen.).

75. Este falsă afirmația potrivit căreia:

- a) în cazul nedenunțării, legea reglementează nu una, ci două cauze speciale de nepedepsire (impunitate), bazate pe rațiuni diferite;
- b) spre diferență de nedenunțare, omisiunea sesizării constituie infracțiune chiar și atunci când se comite din culpă;
- c) în cazul inducerii în eroare a organelor judiciare este prevăzută o cauză specială de nepedepsire bazată de o anumită conduită a subiectului activ ce trebuie realizată până (cel târziu) la citirea actului de sesizare a instanței pentru infracțiunea de inducere în eroare a organelor judiciare.

76. Nu este adevărat că:

- a) hărțuirea sexuală este o infracțiune contra libertății și integrității sexuale care se poate reține indiferent de tipul relației existente între hărțuitor și victimă, atât timp cât aceasta din urmă a fost intimidată sau pusă într-o situație umilitoare ca efect al actelor de hărțuire exercitate asupra sa;
- b) în cazul infracțiunii de lovire, în forma agravată atrasă de comiterea faptei în public [art. 193 alin. 2 ind. 1 lit. c) C. pen.], acțiunea penală poate fi pusă în mișcare (prin excepție de la regulă) și din oficiu;
- c) infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului este o faptă penală proprie (cu subiect activ special), care nu poate fi reținută decât în sarcina părinților victimei sau a acelei persoane în grija căreia se află minorul.

77. Este adevărat că:

- a) atât în cazul infracțiunii de viol, cât și a celei de racolare a minorilor în scopuri sexuale, comiterea faptei penale de către două sau mai multe persoane împreună atrage incidența aceleiași norme speciale de agravare, care determină majorarea cu 1/3 a limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege incidente în cazul fiecărei infracțiuni în parte;
- b) în timp ce pentru tragerea la răspundere penală a subiectului activ al unei infracțiuni de violare de domiciliu este necesară formularea și menținerea unei plângeri prealabile din partea persoanei vătămate, în cazul violării sediului profesional al unei persoane juridice (cel puțin atunci când aceasta este o instituție publică) acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu;
- c) există o cauză specială de excludere a caracterului penal al faptei de violare a vieții private, comisă sub forma difuzării către public (de către o terță persoană) a sunetelor, convorbirilor private și imaginilor captate de la o întâlnire privată a unor alte persoane, desfășurată într-o locuință, care devine incidentă atunci când prin această faptă sunt surprinse fapte de interes public, care au semnificație pentru viața comunității și a căror divulgare prezintă avantaje publice mai mari decât prejudiciul produs persoanei / persoanelor vătămate.

78. „Încercarea de a determina sau determinarea unei persoane” este expres (și explicit) prevăzută de lege drept componentă a elementului material în cazul incriminării:

- a) influențării declarațiilor;
- b) obstrucționării justiției;
- c) inducerii în eroare a organelor judiciare.

79. Sunt reglementate, în momentul de față, (printre altele) drept infracțiuni contra autorității:

- a) ultrajul și ultrajul judiciar;
- b) uzurparea de calități oficiale și ultrajul;
- c) nerespectarea hotărârilor judecătorești și luarea de mită.

80. Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, printr-o decizie obligatorie pentru instanțe, că:

- a) în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni de omor sau tentative la infracțiunea de omor, reabilitarea ori împlinirea termenului de reabilitare cu privire la persoana condamnată definitiv care a comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor nu împiedică reținerea elementului circumstanțial agravant prevăzut în art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal;
- b) dispoziția din art. 199 alin. (1) din Codul penal privind violența în familie reprezintă o cauză specială de agravare a pedepsei în raport de infracțiunea de lovire sau alte violențe, prevăzută de art. 193 alin. (2) din Codul penal;
- c) în cazul infracțiunii de agresiune sexuală săvârșită asupra unui minor, prevăzută de art. 2191 alin. (1), alin. (12) și alin. (3) lit. a) și b) din Codul penal, pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale infracțiunii este necesară și îndeplinirea condiției privind urmărirea scopului obținerii unei satisfacții sexuale.

81. Potrivit legii penale actuale, reprezintă infracțiunea de corupere sexuală a minorilor, fapta intenționată de:

- a) a-i propune unui minor cu vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani să se întâlnească (cu majorul care emite propunerea), în scopul comiterii unui act sexual de orice natură (inclusiv atunci când propunerea a fost făcută prin mijloacele de transmitere la distanță);
- b) de a incita un minor care a împlinit vârsta de 16 ani, prin mijloacele de transmitere la distanță, prin intermediul comunicării electronice sau al rețelelor sociale, la comiterea oricărui act de natură sexuală asupra sa, indiferent dacă este comisă de către o persoană majoră sau de către un alt minor;
- c) a pune la dispoziția unui minor care nu a împlinit vârsta de 16 ani materiale prezentând caracter pornografic, atunci când fapta este comisă de către un major.

82. Săvârșirea faptei penale asupra unei victime minore reprezintă un element circumstanțial agravant care atrage reținerea unei forme / variante agravate a respectivei infracțiuni în cazul:

- a) agresiunii sexuale săvârșită asupra unui minor;
- b) relelor tratamente aplicate minorului;
- c) determinării sau înlesnirii sinuciderii.

83. Tipicitatea normei de incriminare prevede expres (și explicit) comiterea faptei interzise „în public” ca element circumstanțial agravant în cazul:

- a) omorului (omorul calificat);
- b) lovirilor sau vătămărilor cauzatoare de moarte;
- c) vătămării corporale.

84. Spre deosebire de:

- a) cazul folosirii funcției pentru favorizarea unor persoane, în cuprinsul normei de incriminare a abuzului în serviciu nu există prevederi exprese prin care să se dispună cu privire la inaplicabilitatea dispozițiilor sale de incriminare în anumite cazuri expres indicate de lege;
- b) represiunea nedreaptă, în cazul normei de incriminare a cercetării abuzive nu se menționează expres (și explicit) calitatea subiectului activ de a fi (alternativ) fie un organ de cercetare penală, fie un procuror, fie un judecător, aceasta fiind doar implicit sugerată;
- c) nedenunțare, norma de incriminare a omisiunii sesizării impune atât o anumită calitate specială a autorului infracțiunii, precum și indică expres și punctual, după obiectul juridic de grup și denumire, sfera infracțiunilor a căror omisiune de aducere la cunoștința autorităților atrage răspunderea penală.

85. Cu privire la partea responsabilă civilmente, este corectă afirmația că:

- a) partea responsabilă civilmente poate fi introdusă în cauză, în cursul urmăririi penale, exclusiv la cererea procurorului;
- b) intervenirea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc și după emiterea Rechizitoriului de către procuror în cursul cercetării judecătorești în fața instanței de fond;
- c) partea responsabilă civilmente poate fi introdusă în procesul penal și după citirea actului de sesizare al instanței dar până la începerea cercetării judecătorești la instanța de fond.

86. Judecătorul de drepturi și libertăți admite propunerea formulată de procuror prin referat și dispune arestarea preventivă a inculpatului pentru 30 de zile. Încheierea este contestată de inculpat în termen legal. Cu privire la soluționarea contestației, e corectă afirmația:

- a) contestația formulată suspendă de drept executarea măsurii arestării preventive;
- b) contestația nu se soluționează întotdeauna de către un complet de la o instanța ierarhic superioară;
- c) contestația se soluționează obligatoriu cu participarea procurorului, cu citirea inculpatului și a celorlalte părți, respectiv a persoanei vătămate.

87. Referitor la durata măsurilor preventive privative de libertate aplicabile minorilor, este corectă că:

- a) durata maximă a arestării preventive dispusă față de inculpatul minor este diferită față de cea prevăzută pentru inculpatul major;
- b) la stabilirea duratei pentru care se dispune arestarea preventivă a inculpatului minor trebuie să se țină seama și de vârsta acestuia;
- c) măsura arestul la domiciliu nu poate fi dispusă față de inculpatul minor.

88. Judecătorul de cameră preliminară:

- a) Soluționând o plângere cu privire la o soluție de clasare dispusă față de un inculpat, plângere care nu e tardivă sau inadmisibilă, va trebui să analizeze și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în cauză;
- b) Are competența de a dispune redeschiderea urmăririi penale și în ipoteza în care a încetat cazul de suspendare a urmăririi penale;
- c) Verifică măsura preventivă sub imperiul căreia se află inculpatul în faza de cameră preliminară prin încheiere definitivă pronunțată în ședință publică.

89. În materia controlului judiciar pe cauțiune, este corectă afirmația că:

- a) măsura poate fi dispusă, alături de alte condiții, și în cazul în care se constată că luarea acesteia este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică;
- b) nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor flagrante, în cazul acestora putând fi dispuse doar măsuri preventive privative de libertate;
- c) nu poate fi dispusă față de inculpații care nu dovedesc că au o sursă legală și constantă de venit.

90. Schimbarea încadrării juridice în faza de judecată:

- a) Se dispune de către instanță prin încheiere împotriva căreia se poate formula contestație în termen de 48 de ore de la comunicare;
- b) Poate fi dispusă inclusiv în situația în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei pentru care a fost trimis în judecată, solicitând judecarea în procedură simplificată ca urmare a recunoașterii învinuirii;
- c) Poate fi dispusă inclusiv în situația în care instanța este investită cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

91. În materia asistenței juridice obligatorii în procesul penal, potrivit Codului de procedură penală, este corectă afirmația că:

- a) lipsa avocatului inculpatului la efectuarea unui act de procedură atrage întotdeauna nulitatea absolută a acelui act;
- b) asistența juridică este obligatorie în cursul judecății în toate cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani;
- c) cazurile de asistență juridică obligatorie pentru persoana vătămată operează exclusiv în faza de judecată.

92. Instanța va întocmi o minută pentru consemnarea rezultatului deliberărilor:

- a) Atunci când, soluționând acțiunea penală, dispune o soluție de achitare față de inculpat;
- b) Atunci când, verificând măsura preventivă sub imperiul căreia se află inculpatul, dispune menținerea acesteia;
- c) Atunci când soluționează acțiunea civilă exercitată în procesul penal.

93. În faza de judecată a procesului penal, în primă instanță:

- a) Ședința de judecată trebuie să fie în toate cazurile o ședință publică, sub sancțiunea nulității absolute;
- b) Participarea procurorului și la ședința în care se dă citire actului de sesizare este obligatorie, sub sancțiunea nulității absolute;
- c) Participarea inculpatului la judecata cauzei în primă instanță este întotdeauna obligatorie, sub sancțiunea nulității absolute.

94. Ar putea fi legal admisă plângerea:

- a) Formulată împotriva ordonanței procurorului prin care a respins cererea inculpatului de consultare a dosarului de urmărire penală, însă doar dacă plângerea a fost formulată în termen de 20 de zile de la comunicarea ordonanței;
- b) Formulată de inculpat, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, împotriva ordonanței prin care procurorul a dispus față de acesta luarea măsurii preventive a controlului judiciar;
- c) Formulată de către persoana vătămată, la judecătorul de cameră preliminară împotriva ordonanței de renunțare la urmărire penală dispusă de către procurorul care a supravegheat urmărirea penală în termen de 30 de zile de la comunicarea acestei ordonanțe.

95. În cursul urmăririi penale, avocatul ales al persoanei vătămate:

- a) poate solicita consultarea dosarului cauzei numai după punerea în mișcare a acțiunii penale față de inculpat;
- b) are dreptul să asiste inclusiv la audierea suspectului;
- c) nu are dreptul de a asista la audierea martorilor.

96. În cursul urmăririi penale, procurorul dispune prin ordonanță luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat pentru 60 de zile. Inculpatul formulează, după expirarea termenului legal, plângere împotriva măsurii. În această situație:

- a) plângerea trebuie respinsă ca tardivă;
- b) plângerea este admisibilă deoarece – dată fiind natura lor excepțională - măsurile preventive pot fi contestate oricând pe durata cât sunt în ființă;
- c) plângerea este admisibilă deoarece judecătorul de drepturi și libertăți este obligat să verifice și din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive, indiferent de termenul în care inculpatul formulează plângerea.

97. Se va pronunța prin sentință:

- a) Instanța când, în primă instanță, soluționează acțiunea civilă (disjunctă de cea penală), indiferent de tipul soluției dispuse;
- b) Judecătorul de cameră preliminară atunci când soluționează plângerea împotriva soluției de clasare;
- c) Instanța de fond atunci când respinge cererea inculpatului de judecare a cauzei în procedură simplificată.

98. Într-o cauză penală, persoana vătămată majoră se constituie, în termen legal, parte civilă împotriva inculpatului. Ulterior, după începerea cercetării judecătorești, solicită introducerea în procesul penal a unei societăți de asigurare în calitate de parte responsabilă civilmente. În această situație:

- a) cererea este admisibilă, deoarece societatea de asigurare ca partea responsabilă civilmente răspunde în temeiul unui contract, nefiind ținută introducerea sa în proces de termenele prevăzute de Codul de procedură penală;
- b) cererea ar trebui respinsă ca tardiv formulată;
- c) instanța este obligată să introducă societatea de asigurare din oficiu, indiferent de momentul formulării cererii.

99. În faza de judecată:

- a) Primește termen în cunoștință inculpatul absent la termenul de judecată - dacă a fost reprezentat la acel termen de către apărătorul ales;
- b) Este acoperită nelegalitatea survenită în procedura de citare a persoanei vătămate minore - ori de câte ori se prezintă, la termenul stabilit, avocatul desemnat din oficiu pentru aceasta;
- c) Inculpatul militar prezent personal la primul termen de judecată primește termen în cunoștință, nemaifiind citat la următoarele termene stabilite în cauză cu excepția situației în care comandantul ar solicita emiterea de citații.

100. Spre deosebire de acordul de recunoaștere a vinovăției, judecata în procedura simplificată în cazul recunoașterii învinuirii:

- a) Poate fi încuviințată chiar dacă procurorul s-ar opune;
- b) Poate fi accesată și de către inculpatul minor, atrăgând reducerea cu o treime a limitelor măsurilor educative;
- c) Nu poate interveni în cazul în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce face obiectul acțiunii penale este detențiunea pe viață.